

Certifikace kouzelnické úrovně

Létání na koštěti

Student: **Lucas Redferrum**

Profesor: **Oliver McCollin**

Školní rok: Zima 2022

Zadání: **Létání na koštěti**

Budete mít 4 části. Každá část musí být minimálně na 3 palce. Dohromady pak zkouška musí být minimálně na 26 palců. Můžete navíc kreslit a tím si zkracovat požadovat délku a to v poměru 1 obrázek = 2 palce. Absolutní textové minimum však musí být 18 palců.

No a pojďme se tedy podívat na naše témata.

- 1) Transferovatelné vlastnosti mezi jednotlivými posty famfrpálu. Je něco, co jste se naučil na střelci, co se Vám může hodit do jiných postů? Je něco, kvůli čemu přemýšlíte se víc věnovat jinému postu, abyste se zlepšil na střelci? Vemte to, prosím, realisticky, ne hradním.*
- 2) Který ze sportů na košťatech, vyjma famfrpálu, byste rád měl na našem hradě? Jak by se to dalo zrealizovat i třeba pro zápasy? Opět, prosím, realistický pohled.*
- 3) V mém kabinetu si vyzvedněte jedno koště Supr Pupr. Je v dosti hrozivém stavu. Hezky jej opečujte, upravte a pak jej vraťte. Doufám, že tedy v lepším stavu, než bylo původně.*
- 4) Jako poslední jsem Vás zarezervoval na jednom Turnaji přespolních letů u Jičina. Zúčastněte se jej a napište z něj nějakou reportáž.*

Vypracování:

Úvod

Při této zkoušce CKÚ, se budu zaměřovat na několik oblastí Létání na koštěti. Opravou koštěte, kde se budu zaměřovat na všechny části a na ohonu nenechám zvohlý proutek. Bude se snažit skloubit, zkušenosti nasbírané na jedné pozici ve famfrpálu a následně jí implementovat do jiné pozice. Zaměřím se na potencionální nový sport zde na Hogwarts.cz a v poslední řadě se budu věnovat závodu, který jsem absolvoval v okolí Jičina.

Transformovatelné vlastnosti

Jak jsem se již zmínil v úvodu, budu se zde zaměřovat na možnosti využití různých manévrů a fint, který používá daná pozice ve famfrpálu a přenesu jí, na jinou pozici.

Brankář – Tato pozici je asi nejtěžší ze všech, neboť musí umět skloubit všechny pozice ve famfrpálu. Pokud se hráč začne od začátku své hráčské kariéry věnovat této pozici, má vyhráno a je na tom o parník lépe, než hráč, který si jako svou první pozici vybral chytače. Nic proti chytači, je to jisto jistě velmi důležitý post, ale z hlediska transformovatelnosti, je to nejhorší pozici. Dost ale o chytači, zde se budeme věnovat jen brankáři. Brankář se na své pozici musí naučit chytat, odrážet, nahrávat na krátké i dlouhé vzdálenosti a hlavně mít vytříbený postřeh a mrštnost. Jediné, co si brankář může dovolit, je rychlost. Díky všem těmto atributům, se z brankáře může snadno stát jakákoliv pozice ve famfrpálu. Pokud bych měl vybrat jen jednu pozici, tak si nejvíce z brankáře odnese odrážec.

Odrážec – Tato pozice je hlavně o síle. Rychlost zde taktéž jako u brankáře není úplně vyžadována, protože potlouk přiletí velkou rychlostí k vám (teda proti vám). Na Vás je jen mít pořádnou sílu do toho praštit. Co jsem vyzoroval od ostatních odrážeců, tak většina ani nemíří. Prostě do toho flákne a děj se vůle Salazarova. Proto bych doporučoval Střelce. Ten jako jeden z mnoha atributů potřebuje sílu a tu získá, jedine na cvičení pozici Odrážec.

Střelec – Pozice, pro mě srdcovou záležitostí. Zde jsem sám začínal a prošel jsem si všemi úskalími, co tato pozice nabízí. Je to krásná pozice, jen když máte rychlost, sílu a přesnost. Což mne chyběla ta přesnost. Zde se od rána do večera trénuje střelba na obruče a až postupně se přejde k rychlosti. Protože i pomalý hráč, může jen vyčkávat u obručí protihráče a jen čekat na přihrávku. Zde bych jako jedinou transformovatelnou věc našel opět sílu, která se hojně využívá u Odrážec.

Chytač – když si vyberete tuto pozici, tak Salazar s Váma. Hrozná, hrozná pozice. Musíte umět rychle létat, mít velký postřeh a hlavně nebýt slepý jako Harry Potter. Celý trénink, jen bezhlavě létáte přes překážky závratnou rychlostí a pokud se nezabijete hned, tak další den určitě. Pokud bych měl přeci vybrat jeden atribut, který by se hodil na jinou pozici, tak je to rychlost, kterou uplatní střelec. Ale přetransformovat chytače na jinou pozici skoro nejde.

Sport na Hogu

Po dlouhé úvaze a konzultace se spolkem SPOŽUS a bradavičkou kuchyní, jsem se rozhodl pro uveřejnění hry s názvem SDS. Což doslova znamená Skřítkova Dobrá Snídaně.

Dozvěděl jsem se, že zbytky ze snídaně, oběda i večeře. Musejí domácí skřítki rozšlapat a odvezou do lesa pro divou zvěř, který má překvapivě ráda všechno co z hradu přijde. Jenže skřítky nebaví každý den to jídlo rozšlapávat. Proto jsme vymysleli tuto novou hru. Nad hlubokou jámu se postaví domácí skřítki a doprostřed jámy se vznese student na koštěti, který má v ruce hůlku. Domácí skřítki mají připravený pytel zbytků, který je přesně navážený na deset kilogramů.

Hra spočívá v tom, že skřítki postupně do jámy hážou zbytky jídla a student, se jím musí vyhýbat. Musí přitom používat svou hůlku a zbytky jídla odhodit stranou nebo je rozstřelit na malé kousky. Po vysypání celého desetikilogramového pytle, se porovná špinavost soutěžícího a na dně zbytky jídla. Kdo bude nejvíc špinavý, nebo bude mít nejvíce velkých kousků na dně jámy, nebo se dokonce neudržel na koštěti a spadl, ten prohrál. Vítěz dostane 40 bodů do bodování a jako bonus, si může na další den zvolit dezert dle své chuti.

Oprava Supr Pupr

Když jsem konečně našel Váš kabinet, málem mě kleplo. Ne dveří cedulka, že máte řízkovou pauzu. No přišel jsem další den a raději si odpustil nepatřičné poznámky. Ale nevím, jestli jste mě neslyšel už z povzdálí a chtěl jste se mi nějak pomstít. Protože koště, co jste mi dal na opravu, asi sežral a následně vy... vypudil horský troll. To bylo něco neuvěřitelného. Smrdělo to jako kdo ví co, z ohonu koukaly proutky do všech směrů a pro jistotu, násada zadřela třísku komukoliv, kdo se na něj jen podíval. Ale bral jsem to jako výzvu a směle jsem se pustil do opravování.

Jako první jsem se pustil do ohonu. Nejdřív jsem si do obličeje omylem zapíchl pár proutků a byl jsem kousek od vypíchnutí oka, ale po prvotních nezdarech jsem si začal vzpomínat na Vaší hodinu, kde jste nás učil ohon pořádně, ale lehce prohrábnout. Ze začátku jsem vytahal popraskané proutky, které už nešlo nijak zachránit a byl jsem nucen je z lítostí vyhodit. Následně jsem opět několikrát prohrábl ohon a vyndal jsem všechny uvolněné proutky. Až jsem povytahoval všechny, začal jsem je postupně ručně rovnat. Kde se vzala, tu se vzala myšlenka, že jsme na to měli nějaké kouzlo. Po chvíli přemýšlení a několik úplateků na správných místech, jsem si zázračně vzpomněl na kouzlo *Lineus Lingus*. Jen jsem dal asi malý úplatek, protože mi zapomněli říct, že si mám představit, jakým směrem se budou proutky rovnat. Takže si asi umíte představit, jak dopadly první proutky. Z jednoho se mi povedlo udělat parádní houslový klíč. Ale postupně jsem se dopracoval k tomu, že i deset proutků najednou, jsem narovnal. Když už byly proutky všechny narovnané, začal jsem je nasazovat zpět do ohonu a vytvořil jsem krásnou aerodynamickou zadní část koštěte.

Následně jsem se pustil do násady. Bylo nutné, zbavit násadu veškerých ostrých rohů. Zde jsem si dal pořádnou práci a šmirgl papírkem jsem celou násadu od koštěte přešel. Snažil jsem se moc nedřít, abych zbytečně neryl do násady, ale po několika hodinách usilovné práce, se mi konečně povedlo odstranit všechny ostré rohy a háčky. Pro jistotu jsem nechal jednoho prváka, ale si koště pořádně ohmatal, věděl jsem, že bude nadšený, si může na koště jen sáhnout a já měl jistotu dobře odvedené práce. Následně jsem se pustil do lakování, chtěl jsem si ulehčit práci a použil jsem 15 centimetrový štětec. Leč se stalo přesně to, co jsem nechtěl a to, že jsem některé části přetáhl vícekrát. Nakonec jsem použil deseticentimetrový štětec a zbylé části jsem dolakoval podle svých představ. Nakonec jsem násadu navoskoval.

Závěrem jsem koště proletěl, abych se přesvědčil, že moje práce byla úspěšná. Něco si mi ale pořád nezdálo a nějakou dobu jsem přemýšlel, co by to mohlo být. Chvilku jsem dokonce hledal profesora na Cestovní magii, až potom mi došlo, že je na expedici u tučňáků. Lámal jsem si s tím hlavu, než někdo řekl, že se mu špatně sedí. V tu chvíli se mi rozsvítilo a já věděl, že je potřeba upravit polštářové kouzlo. Jedno máchnutí hůlkou a Supr Pupr bylo připraveno na odevzdání svému majiteli.

Reportáž

Ten den bylo krásné slunečné podzimní ráno. Listy se zbarvovaly do krásných barev, slunce do tváře páliло své paprsky, jen teplota bylo okolo 5°C. Kompletně vybaven oblečením a hlavně dopravním prostředkem, jsem se ocitl na přespolním závodu.

Po příchodu k pořadatelskému stolu, jsem se uctivě představil a požádal o registraci. Vše běželo jak na drátkách. Během chvilky jsem měl startovní číslo a byl jsem odeslán do stanu, který byl poblíž, abych se tam převlékl a odložil si věci, které nebudu na závod potřebovat.

Zde jsem potkal několik hlavních adeptů na vítězství Anton Prodlov, Lev Krakov a Petr Vak. Všichni ruské národnosti, stáli tam a vychloubali se, jakých vítězství letos dosáhli. Cítil jsem se poněkud nesvůj, když mě ani nepozdravili. Následně se mě ujal jeden z pořadatelských domácích skřítků a odvedl mě na start, kde už většina závodníků čekala.

Všichni veselí a nadšení z dnešního závodu, žádné napětí nepanovalo, jen uvolněná nálada a občasný smích provázal celou dobu před startem. Jako poslední na start dorazila trojice rusů a všichni se začali připravovat na start. Ani jsem si nevšiml odpočítávání a najedou se závodníci vznesli a odletěli. Skočil jsem na své koště a vyrazil za skupinou závodníků.

První etapa závodu, vedla přes hustý les. Kde jsem se snažil vyhýbat příhodně postaveným větrovým. Zdárně jsem se prokličkoval ven z lesa a v mém výhledu, se rozprostírala krásná podzimní louka. Rozhodl jsem se, si tento závod vychutnat a pořádně načerpat krásnu tohoto kraje. Cestování na koštěti má jednu nenahraditelnou výhodu. A to je pohled z ptačí perspektivy na okolní svět. Užíval jsem si každý metr svého letu a pozoroval, jak se mění krajina pode mnou.

Další etapa byla ještě krásnější, než jsem si dovedl představit. Přibližoval jsem se k Prachovským skalám. Už z dálky jsem je poznal a věděl jsem, že si tento okamžik velmi užiji. Vylétl jsem co nejdříve a opravdu velmi pomalým tempem jsem se kochal nad skalami. Pro ještě umocněnější zážitek, jsem si průlet nad skalami zopakoval. Musím říct, stálo to za to, pokud tam ještě někdo nebyl, je nejvyšší čas si tam udělat výlet.

Nadešel čas v pokračování závodu. Cesta se nyní velmi opakovala, jednou to byl les, pak zase les, chvíli louka a chvíli zase les. Už se mi zdálo, že cíl nikdy nezahlédnu. Když najednou jsem v dálce uviděl mávajícího domácího skřítku. Doletěl jsem k němu a ten mi hlásí, že jako kde jsem. Všichni už jsou tady, mudlové mají kousek odtud nějaký pošahaný závad a já se snad ztratil. Pokoušel jsem se mu vysvětlit, že jen nejsem nejrychlejší závodník. Něco začal brblat a tlačil mě do stanu, kde jsem se převlékal na začátku závodu.

Zde už na mě čekali všichni ostatní závodníci a sklidil jsem hlasitý smích a potlesk zároveň. Chtěli mi dát cenu za suveréne nejhoršího závodníka co kdy potkali. Dokonce i rusové se mi smáli a tleskali a to jsem si myslel, že mají smích zakázaný. No nakonec jsem zde získal i nějaké přátelé, protože jsem dostal pozvánku na několik dalších přespolních závodů, které se budou odehrávat příští rok.

Závěr

Jak kdysi řekl jeden velký kouzelník. Otvírá se na konci. Na konci této práce bych chtěl podotknout, že létání na koštěti neslouží jen jako dopravní možnost, nebo sport. Ale pro spoustu kouzelníků, je to životní poslání a hlavně radost. Někdo díky Létání na koštěti, poznává celý svět a najde si přátelé, které by ani nečekal. Někdo opravě košťat, věnuje každou chvíli svého života. Já jsem se díky tomu naučil poctivé práce a odměnou mi bylo krásné svezení, které jsem si vyšperkoval pomocí nového polštářového kouzla.